

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **B. U.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
naposledy pobytem v Pobytovém středisku Zastávka u Brna, 664 84
Zastávka u Brna, Havířská 514
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 č. j. OAM-38/LE-BA02-P15-2020,
ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) z. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce namítal, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé opakované (nynější) žádosti o mezinárodní ochranu, neboť zjevně vycházel z neaktuálních materiálů. Žalovaný vycházel z Informace OAMP Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 11. 2. 2019 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019. Datace těchto zpráv nasvědčuje tomu, že tyto informace mohly být podkladem pro vyhodnocení situace v Uzbekistánu v době bezprostředně následující skončení prvního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, ale nikoliv pro srovnání situace v Uzbekistánu v době vydání rozhodnutí o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu, a v době řízení o jeho první žádosti. Tato skutečnost je o to více nápadná, že žalovaný uvádí, že předmětné zprávy mají svědčit dokonce o tom, že k žádné změně v Uzbekistánu nedošlo, dokonce od doby ukončení řízení na Nejvyšším správním soudu v Brně, tedy dne 13. 11. 2019 do současnosti, což je vzhledem k době jejich pořízení zcela nesmyslné. Tímto postupem – využitím neaktuálních podkladů – žalovaný zatížil napadené rozhodnutí zřetelnou vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát. V daných souvislostech žalobce obsáhle citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozhodnutí č. j. 9 Azs 185/2017 – 38 a č. j. 3 Azs 6/2011 – 96. Napadené rozhodnutí pro absenci relevantního vyhodnocení eventuální změny situace od druhého řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nemůže obstát. Dle žalobce nelze přistoupit na to, aby bylo porovnání situace panující v zemi původu v době rozhodnutí o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a v době rozhodnutí o aktuální žádosti založeno na zprávě, která nemůže v komparativním pohledu vypovídat o ničem relevantním. Nelze se tak ztotožnit ani se závěrem, že se žalovaný dostatečně věnoval posouzení otázky vyhodnocení eventuální změny situace v zemi původu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K otázce neaktuálnosti podkladů žalovaný připomenul, že 1. 10. 2017 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán 3. 10. 2018 vydal rozhodnutí, kterým žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Rozhodnutí nabylo právní moci 8. 10. 2018. Rozhodnutí napadl žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem č. j. 63 Az 40/2018 – 54 ze dne 31. 1. 2019, který nabyl právní moci 27. 2. 2019, zamítl. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 3 Azs 81/2019 – 33 ze dne 13. 11. 2019, které nabylo právní moci 15. 11. 2019, odmítl. Následně, nedlouho, zhruba za tři měsíce, dne 24. 2. 2020, žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. K problematice tvrzené neaktuálnosti podkladů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 200/2019, z něhož citoval a uvedl, že nelze dovozovat nemožnost využití informací o zemi původu pouze na základě toho, že časově předchází vydání rozhodnutí o první žádosti a podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Cílem hodnocení změn v zemi původu cizince je zjistit, zda od první žádosti o

mezinárodní ochranu nenabyla některá z jeho tvrzení na relevanci s ohledem na vývoj bezpečnostní a politické situace v zemi. Stěžovatel opakovanou žádost těsně poté, kdy o jeho první žádosti bylo rozhodnuto, bude zpravidla (nedojde-li v zemi k mimořádné události) možné shledat i dříve vydané zprávy o zemi původu stále aktuálními a relevantními. V projednávané věci od prvního rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli do druhého rozhodnutí o stěžovatelově opakované žádosti, uplynulo pouze zhruba půl roku, neboť novou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel dva měsíce po vydání prvního rozhodnutí,“. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce měl možnost být s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen, 15. 5. 2020 mu byla dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady, příp. uvést nějaké nové skutečnosti či informace. Žalobce se nechtěl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, ani se k nim vyjádřit a rovněž nenavrl žádné doplnění podkladů a ani neuvedl žádné nové skutečnosti a informace.

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 24. 2. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany kromě jiného sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, vyznává Islám, nemá žádné politické přesvědčení. Je rozvedený a bezdětný. Poslední místo bydliště měl v Taškentu. Z Uzbekistánu odjel naposledy v listopadu 2008. Na území České republiky vstoupil 22. 11. 2008 a od té doby z České republiky nevycestoval. V minulosti měl pouze české pracovní vízum, které bylo na rok a poté si jej prodlužoval. Jeho platnost skončila v roce 2014. O mezinárodní ochranu v České republice žádá podruhé. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. K důvodům žádosti o mezinárodní ochrany sdělil, že se nemůže do Uzbekistánu vrátit, jelikož ho tam chtěli zabít kvůli penězům, které dlužil. Matka mu oznámila, že je v Uzbekistánu hledán policií, na kterou se obrátili jeho věřitelé, kteří jsou dle jeho mínění součástí mafie. Policie ho nenechá na pokoji. Na dotaz správního orgánu, zda uvedené skutečnosti uváděl již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odpověděl, že to uváděl několikrát. K možnosti dodat k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany nějaké další skutečnosti, žalobce uvedl, že jej někteří jeho krajané informovali o tom, že jej někdo hledá i zde v České republice. Pouze to slyšel, potvrdit to nemůže. Zmínil rovněž, že v České republice byl odsouzen. Ve výkonu trestu ve věznici Nové Sedlo byl šest měsíců.
7. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost.

8. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal 1. 10. 2017. Správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-149/LE-VL17-2017. V průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce za důvod žádosti označil snahu legalizovat si v České republice pobyt, dále obavu z mafie a dalších soukromých osob, kterým v Uzbekistánu dluží finanční prostředky za zprostředkovaná, avšak nerealizovaná pozvání do České republiky, a také obavu z uzbeckých orgánů z důvodu podaného trestního oznámení na jeho osobu a propadlého cestovního dokladu. Správní orgán vydal dne 3. 10. 2018 rozhodnutí, kterým žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Rozhodnutí nabylo právní moci 8. 10. 2018. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem č. j. 63 Az 40/2018 – 54 ze dne 31. 1. 2019, zamítl. Rozsudek nabyl právní moci 27. 2. 2019. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Usnesením č. j. 3 Azs 81/2019 – 33 ze dne 13. 11. 2019 byla kasační stížnost odmítnuta. Usnesení nabylo právní moci 15. 11. 2019.
9. Součástí správního spisu jsou dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu posuzovaného správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 a Informace OMAP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 11. 2. 2019.
10. Ze správního spisu se dále podává, že žalobci byla dne 15. 5. 2020 dána možnost v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další poklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce se sice dostavil, jak plyne z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 15. 5. 2020, ovšem s označenými podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim nechtěl, stejně tak nechtěl navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, stejně tak nechtěl uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) z. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
12. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
13. V rozsudku č. j. 5 Azs 55/2008 – 71 Nejvyšší správní soud uvedl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinností správního orgánu shromáždit dostatečné, aktuální a věrohodné informace o zemi původu žadatele tak, aby na jejich základě mohla být posouzena otázka naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, „Stejně tak při posuzování přípustnosti opakované žádosti musí být tyto podklady shromážděny obdobně a pečlivě vyhodnoceny. V rozsudku č. j. 6 Azs 15/2019 – 26 Nejvyšší správní soud uvedl, že účelem toho řízení je mj. ověřit, zda v zemi původu nedošlo k takovému vývoji situace, že by se dříve zamítnutá žádost o mezinárodní ochranu stala důvodnou.

Změnou situace se musí správní orgán zabývat, i když žadatel žádná tvrzení sám neučiní. V rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 Nejvyšší správní soud konstatoval, že relevantní jsou tedy jen taková nová zjištění a skutečnosti, které by prima facie mohly mít dopad do hmotně právního postavení žadatele. V posuzované věci krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný v souladu se zákonem shromáždil podklady s informacemi o zemi původu aktuální v době rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že v Uzbekistánu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce o mezinárodní ochranu, tedy od 3. 10. 2018, resp. od 13. 11. 2019, kdy bylo ukončeno řízení na Nejvyšším správním soudu v Brně, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Podklady jsou součástí správního spisu a žalobce měl možnost se s nimi seznámit dne 15. 5. 2020, avšak neučinil tak, ani nenavrhoval doplnění podkladů, ani nechtěl uvést nějaké nové skutečnosti nebo informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti. Neuplatnil žádná konkrétní tvrzení, která by snad podle něj měla dokládat tak významnou změnu situace v Uzbekistánu, že by měla vliv na jeho hmotně právní postavení. Žalobce je netvrdil ani v žalobě. Soud zastává názor, že žalovaný splnil povinnost posoudit možné změny situace v zemi a v napadeném rozhodnutí se otázkou změny situace v zemi původu zabýval dostačujícím způsobem. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že kasační stížnost týkající se jeho první žádosti o mezinárodní ochranu Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 3 Azs 81/2019 – 33, které nabylo právní moci 15. 11. 2019, odmítl pro nepřijatelnost, tedy pouhé tři měsíce předtím, než žalobce požádal dne 24. 2. 2020 znovu o mezinárodní ochranu. Jestliže za tohoto stavu a za situace, kdy ani žalobce netvrdil, že by v jeho zemi došlo k nějaké mimořádné události, žalovaný vycházel z informací o zemi původu, které byly základem i jeho předchozího rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, nelze mu nic vytknout. Na základě shora uvedeného soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že vycházel z neaktuálních materiálů.

14. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. 10. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně